

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἕλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξέ-
μνηθ. δραχ. 55. Τριμηνθ. δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατριμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Ἐκρηθὼν σελήνια 10.
Ἐξέμνηθ. καὶ Τριμηνθ. ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ι Δ Ρ Υ Θ Η Τ Ω Ι 1 8 7 9

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην πεισδέκατος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐρμούδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 28 Ὀκτωβρίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 47

ΟΙ ΟΡΝΙΘΕΣ ΤΟΥ ΤΑΪΚΟΥΝ

ΚΙΝΕΖΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον—

Ἐπιτέλους ἀποφάσισε νὰ πάη.
Ἄλλὰ περπατοῦσε σιγά-σιγά, σκυ-
φτός, καὶ τὸ πρόσωπό του ἦταν χλω-
μὸ ἀπὸ τὴν ἀγρύπνια.

Ὅταν ἔφτασε στὴν αἰθουσα τῆς
ὕποδοχῆς, ἀπόρησε πολλὸ πού εἶδε τίς
πόρτες ὀρθάνοιχτες καὶ πλήθος μαζε-
μένο κει-μέσα. Ὅταν μπήκε, ἀκού-
σθηκαν ψιθυρισμοί. Ζήτησε μὲ τὸ
βλέμμα τὸν Κιν-Λόγκ καὶ τὸν
εἶδε καθισμένο στὴν κίτρινη
μεταξωτὴ πολυθρόνα του. Ἦ-
ταν ἐλεεινός. Στὸ λυπημένο
του πρόσωπο, στὰ θολὰ του
μάτια, διαβαζόταν ἡ φοβερὴ
εἶδηση :

Ἡ πλουμιστὴ ὄρνιθα εἶχε
πεθάνει !

Ὁ Πιν-Χὸ ἐπλησίασε τὸν
προστάτη του κατασυγκινημέ-
νος καὶ τοῦ φίλησε τὸ χέρι.

Ὁ Κιν-Λόγκ τοῦ χαμογέ-
λασε λυπητερά, τὸν τράβηξε
κοντὰ του καὶ τοῦ εἶπε σιγά :

—Ἐδῶλα σὲ μιὰ ἀσημένια
κασσετίνα ἕνα περιλαίμιο ἀπὸ
μαργαριτάρια. Θὰ σοῦ τὸ δώ-
σῃ ἕως πιστός μου ὑπηρέτης.

Εἶναι ἡ περιουσία ποῦ σοῦ εἶχα ὑπο-
σχεθεῖ γιὰ νὰ γυρίσῃς στὴν πατρίδα
σου καὶ νὰ πάρῃς τὴν ἀμπατριώτι-
σά σου Σι-Ζι. Φύγε, ἀγαπητέ μου
Πιν-Χὸ ! φύγε καὶ εὐτύχει !

Ὁ νεαρὸς Κινέζος θέλησε νὰ τοῦ
πῇ : «καὶ σεῖς τί θὰ γίνετε ;». Ἄλλ'
ἀπὸ τὴ συγκίνηση δὲν μπόρεσε νὰ ρ-
θρώσῃ λέξη, καὶ ὁ Κιν-Λόγκ ἐξακο-
λοῦθησε :

—Προφταίνεις ἀκόμα νὰ πᾶς στὸ
πλησιέστερο λιμάνι, πρὶν σκοτωθῆ.
Τὴν ἀπόφασή τῆς αὐτοκτονίας θὰ
τὴν ἀναγγεῖλω στὸ ἐπίσημο ἀποχαι-
ρετιστήριο γεῦμα ποῦ δίνω στοὺς ὀ-

καλλήλους μου. Ἔτσι ἦταν γραφτό !
Καὶ πάλι ὁ Πιν-Χὸ δὲν μπόρεσε νὰ
πῇ λέξη ἀπὸ τὴ μεγάλη του συγκι-
νηση. Εἶχε αἰσθανθεῖ τὸ αἶμα του
νὰ παγώνῃ. Καὶ καθὼς στεκόταν ἄ-
φωνος καὶ ασατισμένος, τὸ πλήθος,
ποῦ ἐπλησίαζε τὸν πρωθυπουργὸ γιὰ
νὰ τοῦ ὑποβάλλῃ τὰ σέβη του, τὸν ἐ-
ξετόπισε καὶ τὸν ἀπομάκρυνε χωρὶς
νὰ τὸ καταλάβῃ.

«Κι' ἀμέσως ἐπετάχθησαν πανήγυρα ὄρνιθες αἰστές,
παραζαλισμένες ἀκόμα» (Σελ. 414 στ. α'.)

«Ὅστε καθ' ἐλπίδα εἶχε χαθεῖ, καὶ
ὁ κακόμοιρος ὁ πρωθυπουργός, ὁ κα-
λὸς ἀνθρωπος, ἦταν τώρα ὑποχρεω-
μένος νὰποθάνῃ, σχιζόντας τὴν και-
λιά του μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια. Καὶ
γιὰ τί ; Γιὰ μιὰ πλουμιστὴ παλιό-
κοττα ποῦ τὴν ἀγαποῦσε ὁ Ταϊκούν !

Τι ἄδικο πράγμα ! Ὁ Πιν-Χὸ δὲν
μποροῦσε νὰ τὸ χωνέψῃ. Καὶ μαζὶ
μὲ τὴ λύπη του, αἰσθανόταν καὶ μιὰ
μεγάλη ἀγανάκτηση.

Ἦταν, ὅταν τραλλὸς ἦταν βγήκε
ἀπὸ τὴν κατοικία τοῦ Κιν-Λόγκ, καὶ
καταριόταν τὸν ἑαυτὸν ποῦ δὲν
μπόρεσε νὰ σώσῃ τὸν εὐεργέτη του.

Ἄξαφνα, ἔνοιωσε πὸς κάποιος
τὸν ἔπιανε ἀπὸ τὸ χέρι. Ὁ Πιν-Χὸ
γύρισε, καὶ φαντασθήτε τὸν παλμό
του ὅταν εἶδε τὸν διευθυντὴ τοῦ ἀερι-
κοῦ ταχυδρομείου.

—Κύριε Πιν Χὸ, τοῦ εἶπε, μιὰ
ῶρα τώρα σὰς γυρεύω !

—Ἐχετε κανένα γράμμα γιὰ μέ-
να ; ρώτησε ὁ Πιν-Χὸ μὲ ἀγωνία.

—Μάλιστα. Ὅρῖστε !

Ὁ Πιν-Χὸ ἀρπάξε τὸ γράμμα ποῦ
τοῦ ἔδινε ὁ διευθυντής. Ναι, ἦταν
ἀπὸ τὸν Σά Οὐάν. Κι' ἔγραφε τὰ-
κόλουθα :

«Ἀγαπητέ μου Πιν-Χὸ,

»Ἐσὺ μπορεῖς νὰ γράψῃς
εὐκόλα, γιὰτ' εἶσαι γραμματι-
σμένος. Ἐγὼ ὅμως ποῦ δὲν
ξέρω οὔτε ἕνα γράμμα, οὔτε
ἕνα ἀριθμό ; Ἀναγκάσθηκα
νὰ βάλω τὸ γαμπρό μου νὰ
μοῦ διαβάσῃ τὸ γράμμα σου
καὶ σ' αὐτὸν ὑπαγορεύω τώρα
τὴν ἀπάντησή μου.

»Ἐχεις δίκιο ποῦ δὲν ἀμφι-
βάλλεις γιὰ τὰ φιλικὰ μου αἰ-
σθήματα σὲ σένα, ὅταν εἶσαι
μάλιστα δυστυχημένος, κι' ἂν
δὲν σὲ θεωρῶ καθαυτὸ ἀχάρι-
στο, μοῦ φαίνεται ὅμως ἀρκετὰ
ἐλαφρόμυαλος, γιὰτὶ δὲν μὲ θυ-
μάσαι παρὰ μόνο στὴν περι-
στασὴ σου καὶ στὴν ἀνάγκη

σου. Μὲ συγχωρεῖς ποῦ ἐκφράζομαι
ἔτσι, ἀλλὰ λέω πάντα τὴν ἀλήθεια,
κι' ὀρθά-κοφτὰ μάλιστα. Κι' ἡ ἀλή-
θεια εἶναι πὸς μποροῦσε νὰ μὲ θυ-
μηθῆς κι' ὅταν ἦσουν εὐτυχημένος.

»Ἡ μικρότερη κόρη μου, ἡ Σι Ζι,
βαρέθηκε νὰ σὲ περιμένῃ καὶ παν-
τρεύθηκε. Ἡ δεύτερη ὅμως, ἡ Τάο-
Νίγκ, ποῦ κι' αὐτὴ εἶχε πολλὸ ἐνδια-
φέρον γιὰ σένα, ἔχασε τὸν ἀντρα-
της, τὸν Κίγν-Χὸν, τὸν διευθυντὴ
τοῦ κεραμοῦργείου καὶ δὲν ξαναπαν-
τρεύθηκε ἀκόμα. Βλέπεις λοιπὸν πὸς
ὑπάρχουν ἐδῶ μιὰ θέσις κενὴ καὶ μιὰ
νόψη διαθέσιμη ποῦ σὲ περιμένουν.

«Αφης, παιδί μου, την Ίαπωνία και γύρισε στην πατρίδα σου. Όπως κι' αν ζή κανένας στον τόπο του, ζή πάντα καλύτερα παρά στην ξενιτιά.

Σα Ουάνα.

«Υ. Γ.—Σου στέλνω πενήντα σπάνιες όρνιθες με το άερικό ταχυδρομείο. Μιά απ' αυτές αξίζει δλη την αγάπη του Ταϊκού, που θα μ' ευχαριστήσει πολύ αν μου στείλη το παράσημο που μου γράφεις.—Σ.Ο.»

—Μπαμ! Έκαμε ο Πίν-Χό άμα τελείωσε το διάβασμα. Μά κι' αυτός ο εύλογο ήρωας, ο άυτερόβραφο μωδ γράφει το σπουδαιότερο; Πήγε να μου βγή ή ψυχή όσο διάβαζα και δέν έδλεπα τίποτα για όρνιθες. Άλλά έκαμε ο Θεός. . . Παιδς ξέρει μην είναι καιρός ακόμα; . . Άχ, άς έσωζα τη ζωή του δυστυχισμένου Κιν-Λόγκ!

Αυτά τά σκέφθηκε μάλλον παρά τά ειπε. Και γυρίζοντας στο διευθυντή του ταχυδρομείου που περιμενε:

—Αγαπητέ μου κύριε διευθυντά, τον παρακάλεσε' εδω μου γράφουν πως μου στέλνουν με το άερικό ταχυδρομείο κάτι όρνιθες. Πάμε στη μηχανή μαζί, να ιδούμε τί γίνεται; Μπορεί να έφτασαν. Άπορω μάλιστα πως έφτασε πρώτο το γράμμα. . . Έλάτε, αν με βοηθήσετε με προθυμία, ος υπόσχομαι το παράσημο του Έλέφαντος πέμπτης τάξεως!

—Αδθέντη, Πίν-Χό, είμαι όστις διατάχες σου, άποκρίθηκα ο διευθυντής, που ήξερε την πολιτική δόναμη του νεαρού Κινέζου.

Και τον άκολουθήσε, που έτρεχε στο γνωστό μας εκείνο δωμάτιο όπου βρισκόταν το μηχανήμα του άερικού ταχυδρομείου.

Και τί σύμπυση! Ύστερ' από λίγες στιγμές άκούσθηκε το κουδούνι που ξακούφαινε τον κόσμο.

—Νά, νά! ειπε ο μηχανικός της υπηρεσίας. Κάτι έφτασε από το Πεκίνο.

Λέγοντας έτσι, άνοιξε το τεράγωνο κιβώτιο που συγκοινωνούσε με το σωλήνα, κι' άμέσως ξεπετάχθηκαν, μιά-μιά ή δυό-δυό, πενήντα όρνιθες οιστές, πολύ όμορφες πραγματικώς και παραχαλισμένες ακόμα από το γοργό τους ταξίδι μέσα στο σωλήνα.

(Άκολουθεί)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(Παράφρ. από το Γαλλικό της Λεβλά-Χανόμ)

Η ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΝΑΣ

—Συνέχεια από το προηγ. και τέλος—

«Αντίο, κοριτσάκι μου, επανέλαβε, έχω να βγώ έξω για ψώνια.

«Η Μαρίνα δέν πιστεύει τ' αυτιά της. Τι είναι τουτό πάλι; Η μαμά δέν μένει κοντά της για να της κρατάει το χεράκι. Ούτε δείχνει καν πως τη λυπάται! Έφυγε! . . Άχ, να γυρίσω πίσω, γρήγορα, γρήγορα. . .

«Η Μαρίνα στενοχωριέται, οι ώρες της φαίνονται άτέλειωτες. Έπιτέλους άκούγεται το κουδούνι της εξώπορτας.

—Άχ, έλα, έλα μαμάκα μου, είμαι πολύ άρρωστη, πονά.

—Δέν έχω καιρό, Μαρίνα μου, θα σου στείλω τη Λέλα να σου φέρη λίγο νεράκι.

—Σε παρακαλώ, μαμά μου, μείνε.

—Δέν μπορώ, παιδιάκι μου, λέει ή μαμά και χαμογελάει παράξενα.

«Άτυχία σου ν' άρρωστήσης σήμερα. Κάλεσα για το άπόγευμα μερι-

Η Μαρίνα δείχνει άπερίγραπτη χαρά όταν βλέπει τον άρατο άσπρο έλέφанта (Σελ. 406 στ. γ')

κοδς φίλους των αδελφών σου. Η Μαριγώ έτοιμάζει ένα κέικ με σοκολάτα και πάστα-φρόλλα που τόσο σ' άρέσει. Κρέμα! Σ' άφήνω τώρα, πάω να τη βοηθήσω.

—Μαμά, πεινώ, θα ήθελα κι' εγώ να φάω από τά γλυκά που κάνει ή Μαριγώ.

—Ο γιατρός ειπε πως αν σε ξαναπιάσουν αυτές οι κρίσεις που άρχισες να έχης τώρα και λίγον καιρό, το μόνο φάρμακο είναι ή άπόλυτη νηστεία και ή άκνησία στο κρεβάτι.

—Μά τώρα είμαι καλύτερα, αλήθεια σου λέω, είμαι πολύ καλύτερα.

«Η φωνίτσα της Μαρίνας άντηχει στους τέσσερις τοίχους της σκοτεινής κάμαρας. Η μαμά έφυγε και την άφησε μοναχή της. . . Άχ, Θεέ μου, πόσο στενοχωριέται. . . Μά ήταν το καλοσυλλογίζεται σκέπτεται πως δικό της φταίξιμο είναι αν μένη σήμερα στο κρεβάτι της χωρίς φαί και χωρίς συντροφιά! Άχ, τί δυστυχισμένη

που είναι! Χοντρά δάκρυα τρέχουν από τά παχουλά μάγουλά της. Οι ώρες περνούν. Η Μαρίνα άκούει τ' άδελφια της και τους μικρούς τους φίλους ν' άνεβοκατεβαίνουν τις σκάλες, άκούει τά γέλια τους, τά τραγούδια τους, άκούει το κτύπημα των πιάτων. Η μύρουδιά της σοκολάτας φθάνει ως την κάμαρά της, της τρυπάει τη μύτη και της κάνει άκόμη πιο άφύρητη την πείνα της.

—Μαμά. . . μαμά, άφησέ με να σηκωθώ!

Μ' αντί για τη μαμά έρχεται ο μπαμπάς και κάθεται στα πόδια του κρεβατιού.

—Ηρθα να ιδω πως είσαι προτοδ να φύγουμε, γιατί θα πάρω τά αδελφια σου και τους φίλους τους και θα πάμε στον κινηματογράφο να ιδούμε μιά ταινία για παιδιά. Η Μαριγώ θα σου φέρη λίγο φιδέ νερόδραστον.

«Αν είναι ένα πράγμα που ή Μαρίνα δέν μπορεί να υποφέρει, αυτός είναι ο νερόδραστος φιδές!

—Μπαμπά, μπαμπά μου, πεινώ, δέν έχω τίποτε, θέλω και γώ να βγώ έξω. Άχ, τί δυστυχισμένη που είμαι!

Και ή Μαρίνα πέφτει στην άγκαλιά του μπαμπά της και του τά φανερώνει όλα.

—Και κόριτσι, άκαρδο, έγωίστρια! Δέν συλλογήστεκες λοιπόν καθόλου τη λύπη που θα έκανες στη μαμά σου; Δε σκέφθηκες ος τί άγωνία θα μάς έβαζες όλους μας;

—Ναι, ναι, όλα αυτά τά σκέφθηκαν σήμερα, που ήμουν μόνη μου, στο κρεβάτι.

Και την πιάνουν πάλι τά κλάματα.

—Ο γιατρός μάς τόχε πει από την άλλη φορά, λέει ο μπαμπάς, μά ήθέλαμε να ος κάνουμε να μαρτυρήσης μόνη σου την κακή σου πράξη.

—Πες της μαμάς να έρθη εδω. Θέλω να της ζητήσω συγχώρηση.

«Ημουν πολύ κακιά.

«Ω, τοδ θαύματος, νάτην ή μαμά, στέκεται κι' αυτή μπροστά στο άσπρο κρεβατάκι. Η Μαρίνα την άγκαλιάζει και με τά δυό της χέρια και πλημμυρίζει το φρέμα της μ' ένα άληθινό χείμαρρο από δάκρυα. «Όχι, όχι, ποτέ πιά δέν θα τó ξανακάνη, ποτέ πιά.

«Απόψε όμως μένει μόνη της στο κρεβάτι, με νερόδραστο φιδέ, ενώ οι γονείς της, τ' αδελφια της κι' οι φίλοι τους πάντα να διασκεδάσουν στον κινηματογράφο.

Line Droze

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ Τ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΜΙΑ απ' αυτές τις ήμέρες, παρουσιάσθηκε πρωί στο Ύπουργείο της Παιδείας μιά μικρούλα ως δέκα χρονών με ξανθα μαλλάκια, με γαλανά ματάκια και τη σκούρα ποδίτσα της μαθητριάδας, και ζήτησε να την αφήσουν να μη, γιατί ήθελε να ιδη τον κ. Ύπουργό. Της ειπαν πως δέν ήταν ήμέρα κι' ώρα κατάλληλη, και να ξαναπάη Τρίτη ή Σάββατο, μεσημέρι, που ο κ. Ύπουργός δέχεται έλο τον κόσμο. Άλλά ή μικρούλα επέμενε. Ηταν άπόλυτη ανάγκη να ιδη τον κ. Ύπουργό άμέσως, γιατί ως την Τρίτη ή το Σάββατο θάταν άργά. «Θέλω να τον ιδω! Έλεγε χτυπώντας χάμω τά ποδαράκια της. Τη συμπάθησαν και την άφησαν. Άνέθηκε τις σκάλες, ρώτησε ένα κλητήρα που ήταν το γραφείο του κ. Ύπουργού, κι' ο κλητήρας την έμπασε στον προθάλαμο, όπου τη δέχτηκε ο κ. Ιδιαίτερος:

—Τι θέλεις, μικρούλα μου;

—Νά ιδω τον κ. Ύπουργό και να του πω δυό λόγια. Είναι ανάγκη. . .

—Γιατί; τί υπόθεση;

—Την υπόθεση θα την πω στον κ. Ύπουργό.

Τη συμπάθησε κι' ο κ. Ιδιαίτερος, της ειπε να περιμένη και πέρασε στο ύπουργικό γραφείο, να ρωτήσει αν μπορούσε να γίνη δεκτή μιά μικρούλα. Μά κι' ο κ. Ύπουργός τη συμπάθησε πριν την ιδη—ένα κοριτσάκι με τόσο θάρρος!—κι' ειπε να τó την πάνε: «Ετσι ος λίγο ή μαθητριάδα με τά γαλανά ματάκια βρισκόταν μπροστά στον κ. Γεωργακόπουλο. Ύποκλήθηκε κανονικώτατα και ύστερα στάθηκε ίσια, περιμένονοντας, για να μιλήση, να της μιλήσουν, να τη ρωτήσουν.

—Τι θέλεις, παιδί μου;

—Κύριε Ύπουργέ, έχω ένα παράπονο. . . μου κάνουν μιά άδικία. . . μεγάλη!

—Κι' ήρθες να μου της μίλησής σου;

—Μάλιστα, κύριε ύπουργέ, μόνη μου. Μου ειπαν κάτω πως ή ήμέρα κι' ή ώρα είναι ακατάλληλη. . . με συγχωρείτε αν σας άνοχλώ. . . αλλά είναι ανάγκη.

—Και γιατί δέν έρχόταν ο πατέρας σου!

—Ο πατέρας μου λείπει ος ταξίδι, κύριε Ύπουργέ. . .

—Η μητέρα σου;

—Η μητέρα μου δουλεύει, δέν είχε καιρό ναρθ.

—Καλά. Και τί άδικία λοιπόν σου κάνουν; Στο σχολείο σου;

—Μάλιστα, κύριε Ύπουργέ. Πήγαινα ως τώρα σ' ένα ιδιωτικό σχολείο. Άπό φέτος θέλω να έγγραφω σ' ένα άλλο, που είναι πιο κοντά στο σπίτι μας και μου έρχεται βολικώτερα. Άλλά δέν μου δίνουν άποφοτήριο! Είναι δικιο, κύριε Ύπουργέ, να μη μου δίνουν άποφοτήρια και να μάναγκάζουν έτσι να πάω πάλι σ' εκείνο το σχολείο, που μου πέφτει τόσο μακριά!

«Ο κ. ύπουργός χαμογέλασε. Τά έλεγε τόσο έμμορφα και θαρρετά ή μικρούλα. . .

—Όχι βέβαια, ειπε. Μά. . . είσαι καλή μαθήτρια;

—Άρκετά, κύριε Ύπουργέ. Προβιάσθηκα από την Δ' τάξη με λίαν καλώς.

—Και γιατί όχι με άριστα;

—Μά. . . είχα άρρωστήσει ένα μήνα, κ. Ύπουργέ, γι' αυτό.

—Φέτος, που ελπίζω να μην άρρωστήσης, μου υπόσχεσαι να πάρης άριστα;

—Σας το υπόσχομαι, κύριε Ύπουργέ! Θα βάλω τά δυνατά μου. Μά θα βγάλετε και σεις μιά διαταγή να μου δώσουν το άποφοτήριό μου;

—Ναι, Σου το υπόσχομαι κι' εγώ.

—Άλλά τώρ' άμέσως! Πρέπει να τó πάρω σήμερα, για να προφτάσω να έγγραφω στο άλλο σχολείο. Νά μη χάσω την προθεσμία.

Χαμογέλασε και πάλι ο κ. Γεωργακόπουλος, πήρε τ'ονομα του σχολείου, φώναξε το γραμματικό του, τó υπάγγραψε τη διαταγή, την υπάγραψε και, δίνοντας τά έγγραφο στη μικρούλα:

—Όρίστε, της ειπε. Είσ' ευχαριστημένη;

—Ω, ος ευχαριστώ πολύ, κύριε Ύπουργέ! φώναξε ή μικρούλα. Με σώζετε!

Και με μιά βαθύτερη υπόκλιση, άφου έλαβε και την τιμή να της σφιξη ο κ. Ύπουργός το χεράκι, έφυγε πετώντας.

Νά, ένα κοριτσάκι με θάρρος. Είδατε πως κατάφερε τη δουλειά της μονάχη, χωρίς τη βοήθεια κανενός; Κι' έτσι, φαντάζομαι, θα τά καταφέρνη κι' άφου μεγαλώση. Ά, τί χρήσιμο, τί πολύτιμο που είναι το θάρρος στη ζωή! Όταν βέβαια δέν φτάνει ως την άδιακρισία και την άναίδεια. Γι' αυτό πρέπει ναχη κανένας και μυαλό. Τό μυαλό διευθύνει τó θάρρος και τó κρατεί στα όρια του. . .

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΙΤΣΙΡΙΚΟΥ

[ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ

Εκεί είδαν το πελώριο και πυκνό δέντρο που τó σκέπαζε τά παράθυρα, και διάβασαν την προκήρυξη που ήταν γραμμένη σ' ένα χαρτί κολημένο στον τοίχο.

Η προκήρυξη αυτή, καθώς ξερούμε, έλεγε πως ο βασιλιάς θάδινε την κόρη του για γυναίκα, και τó μισό του βασιλείου για προίκα, σ' όποιον, άρχοντα ή χωριάτη, θα κατορθωνε να κόψη τó δέντρο και να κάμη ένα πηγάδι.

Επειδή όμως πήγαιναν πάμπολλοι καθεμέρα που δέν έκαναν τίποτα—γιατι καθένας έλεγε: «Τί χάνω να δοκιμάσω;»—ο βασιλιάς, που τóυς ειχε βαρεθεί, θέλησε να περιορίση τον αριθμό τους, δηλαδή να μη δοκιμάζουν παρά μόνο όσοι είχαν κάποια ελπίδα να επιτύχουν. Γι' αυτό, κάτω από τη μεγάλη προκήρυξη, τοιχοκόλλησε και μιά μικρή, που έγραφε: «Όποιος δοκιμάση και δέν κατορθώση να κόψη τó δέντρο και να νοίξη πηγάδι, θα τóυ κόβουνται τατιά». Και για να βλέπουν πως δέν ήταν άστειο εκείνοι που τη διάβαζαν, ή δεύτερη αυτή προκήρυξη ήταν στολισμένη γύρω-γύρω με πολλά Ύευγάδια κομμένα αυτιά.

Όταν τη διάβασε, ο Πέτρος έβαλε τά γέλια. «Επειτα έστρωσε τó μυστάκι του και κοίταξε με περηφάνεια τά δυνατά του μπράτσα. «Νά ή ώρα—ειπε μέσα του—που δέν θα μπορέσω εγώ να κόψω ένα δέντρο, όσο μεγάλο κι' αν είναι!» Και σηκώνοντας τó τσεκούρι του, τó στριφογύρισε δυό φορές πάνω απ' τó κεφάλι του, και μ' ένα μόνο χτύπημα έκοψε ένα πελώριο κλώνο απ' τó δέντρο. Στη στιγμή όμως ξεφύτρωσαν άλλοι δυό, ο καθένας τóυς μεγαλύτερος απ' τόν κομμένο, και πριν ο Πέτρος συνέλθη από την έκπληξη του, τόν τσάκασαν οι στρατιώτες τóυ βασιλιά και τóυ έκοψαν τατιά, που τά κόλλησαν κι' αυτά στην προκήρυξη.

—Άτζαμή! ειπε ο Παύλος. Τώρα θα ιδής πως κόβουν ένα δέντρο.

Και παίρνοντας κι' αυτός τὸ τσεκούρι, τριγύρισε ὅλο τὸ δέντρο κι' ἐπιτέλους διάλεξε μιὰ χοντρή ρίζα. Ἄλλα μόλις τὴν ἔκοψε, ἄλλες δυὸ ρίζες ξεφύτρωσαν ἀπὸ τὸ χώμα, ποὺ καθεμιὰ εἶχε κίονα ἕνα μεγάλο βλαστὸ γεμάτο φύλλα. Ὁ βασιλιάς, καταθυμωμένος, φώναξε:

— Πιάστε τον! Εἶναι πιὸ ἀτζαμής και πιὸ φαντασμένος ἀπὸ τὸν ἀδερφό του. Κόψτε του ταυτιά σύρριζο!

Ἡ βασιλικὴ διαταγὴ ἐγινε ἀμέσως, κι' ἡ προκήρυξη στολισθῆκε και μὲ ταυτιά τοῦ Παύλου. Ἄλλα ὁ Πιτσιρῖκος δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του. Και προχώρησε κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχη του. Τὰ μαγιακὰ σύνεργα ποὺ εἶχε στὰ ταγάρι του τὸν ἔκαναν νὰ ἐλπίζῃ πολὺ.

— Τί εἶν' αὐτὸ τὸ σαμαμίθι; φώναξε ὁ βασιλιάς καθὼς εἶδε ἕνα τόσο-δὰ ἀνθρωπακὸ νὰ βγάξῃ ἕνα τσεκούρι πιὸ μεγάλο ἀπὸ τὸ μπόι του. Μὴ θέλῃ νὰ δοκιμάσῃ κι' αὐτός; Πάρτε τον ἀπὸ δῶ ἀμέσως, κι' ἂν ἐπιμένῃ, κόψτε του ταυτιά!

— Μὲ συγχωρεῖτε, Μεγαλειότατε, εἶπε θαρρετὰ ὁ Πιτσιρῖκος. Ἐνας βασιλιάς πρέπει νὰ κρατῇ τὸ λόγο του. Ἐχω τὸ δικαίωμα νὰ δοκιμάσω, κι' ἂν ἀποτύχω, πάντα θάσαστε σὲ καιρὸ νὰ μοῦ κόψετε ταυτιά.

— Ὅριστε λοιπὸν, εἶπε ὁ βασιλιάς. Νὰ ξέρῃς ὅμως πὼς, ἂν ἀποτύχῃς, θὰ σοῦ κόψω και τὴ μύτη.

Ὁ Πιτσιρῖκος δὲν ε-
δειλίασε καθόλου. Ἔστη-
σε μόνο τὸ τσεκούρι του
δοθὲ και τοῦ εἶπε σὰ σιγὰ
νὰ μιλοῦσε στὸ αὐτὸ ἀν-
θρώπου: «Ἐλα τώρα,
κόβε, κόβε!»

Τὸ τσεκούρι χώθηκε μέ-
σα στὸ δέντρο κι' ἄρχισε
νὰ κόβῃ, νὰ πελεκᾷ, νὰ
σκίζῃ, δεξιὰ κι' ἀριστερά,
μπροστὰ και πίσω, πάνω
και κάτω, σὲ τρόπο ποὺ
τὸ πελώριο δέντρο ἐγινε
σὲ λίγο κομματια, ξύλα,
κούτσουρα, και τόσο πολ-
λά, ποὺ θὰ ἔφταναν γιὰ
τὰ τζάκια τοῦ παλατιοῦ
τουλάχιστο ἕνα χρόνο.

Τί θάμμα! Ὁ βασιλιάς
δὲν ἐπίστευε τὰ μάτια του.
Τὸ ἴδιο κι' ἡ ὄμορφη βα-
σιλοπούλα ποὺ στεκόταν
στὸ πλάι του. Ὁ Πιτσι-

ρῖκος ἐπλησίασε και, μὲ βαθειὰ ὑπόκλιση, εἶπε:

— Ἡ Μεγαλειότη σου εἶν' εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν πιστό της δοῦλο;

— Ὡς ἐδῶ καλὰ τὰ πηγες, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ βασιλιάς, μὰ δὲν ἦταν αὐτὸ μονάχα, ἂν δὲν μοῦ σκάψῃς και πηγάδι νὰ βγάξῃ νερό, ταυτιά σου δὲν θὰ γλυτώσουν!

— Θὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ εὐχαριστήσω τὸν κύριό μου, εἶπε ὁ Πιτσιρῖκος.

Κι' ἀκολούθησε τὸ βασιλιά, τὴ βασιλοπούλα και τοὺς πάλαιονοὺς, ὡς τὴ μεγάλη αὐλὴ τοῦ παλατιοῦ ποὺ εἶχε στὴ μέση ἕνα δημοφο συντριβάνι. μὰ ξερὸ ἀφότου στέρεψαν οἱ βρύσες και τὰ πηγάδια. Ἐκεῖ ὁ βασιλιάς κάθησε σ' ἕνα θρόνο και στὸ πλάι του ἡ βασιλοπούλα, ποὺ κοίταζε τώρα τὸν Πιτσιρῖκο μὲ κάποια ἀνησυχία. Ἄν. ἐβρισκε και νερό, θάταν ὑποχρεωμένη νὰ τὸν πάρῃ; Ποτέ της δὲν ἐφάντασθηκε γι' ἄντρα της ἕνα τέτοιο ἀνθρωπακὸ!

Ἀτάραχος ὁ Πιτσιρῖκος, ἔβγαλε τὴν ἀξίνα ἀπὸ τὸ ταγάρι του, τῆς ἔβαλε τὸ ξύλο της, τὴν ἔστησε στὸ μέρος ὅπου ὁ βασιλιάς ἤθελε νὰνοίξῃ πηγάδι, και τῆς εἶπε σιγὰ: «Ἐλα τώρα σκάβε! σκάβε!»

Ἀμέσως ἡ ἀξίνα ἄρχισε τὴ δουλειά της. Ἐσκαβε τὸ ἀκλήρὸ γροαντῆ μὲ τέτοια δύναμη και γρηγοράδα, ὥστε σὲ λίγη ὥρα ἀνοίξε ἕνα πηγάδι ἔφρανα μέτρα βαθύ.

Ἀκολουθεῖ

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΟΙ ΚΡΕΜΑΛΕΣ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ

Τὸν παλιὸ καιρὸ, κάποιος Σουλτάνος, ἔκανε ἕνα βράδυ τραπέζι σὲ καμμιὰ εἰκοσαριά καλεσμένους του. Αὐτοὶ ἦταν ὁ Βεζύρης του, οἱ Ὑπουργοὶ του και ἄλλοι ἐπίσημοι. Μὲ τὰ πολλὰ ὀρεκτικά και γιαγλιδικα φαγητά, τὰ διαλεχτά ποτά, τὴν καλὴ συντροφιά και τὴς ἔξυπνης ὁμιλίας, τὸ τραπέζι ἐβάστηξε πέρα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα.

Τότε ὁ Σουλτάνος, μεθυμένος πιά, ἄρχισε νὰ χαρίζῃ σὲ ὅλους βιλαέτια και ἐπαρχίες τοῦ Βασιλείου, ὡς ποὺ στὸ τέλος δὲν τοῦ ἀπέμεινε ἄλλο ἀπὸ τὴν πρωτεύουσά του.

Ὅταν τὴν ἄλλη μέρα ἐξόπνησε ἀργά, καθὼς ἀνακλαδιζόταν στὸ κρεβάτι του, θυμήθηκε τὰ δσα εἶχε μοιράσει και μετάνοιωσε πολὺ.

Προσάλεσε ἀμέσως τὸν Βεζύρη του και νευριασμένος τοῦ ἔδωσε διαταγὴ νὰ στηθοῦ ὡς τὸ μεσημέρι στὸν κήπο τοῦ παλατιοῦ εἰκοσι κρεμάλες.

Ὁ Βεζύρης, ποὺ εἶχε τρέξει χαρούμενος, γιὰτὶ ἐνέμισε πὼς θὰ τοῦ ἔλεγε νὰ ετοιμάσῃ τὰ φερμάνια ποὺ θὰ ἐπικύρωναν τὰ νυχτερινὰ δῶρα, ἀκούοντας γιὰ κρεμάλες τᾶχασε δὲν τοῦ ἔπερτε ὅμως λόγος νὰ ρωτήσῃ τὸ Σουλτάνο τί τὴς ἤθελε, και τὸ φανέρωσε μόνον μὲ τὰ μάτια του.

Ὁ Σουλτάνος ποὺ κατάλαβε τὴν ἄφωνη ἐρώτηση, τὸν κοίταξε κατάματα και τοῦ εἶπε καιπανιστὰ:

— Αὐτὲς τὴς κρεμάλες τὴς θέλω γιὰ δσους θὰ μοῦ θυμήσουν τὴς χθεσινὰ-βραδυνὲς ὁμιλίες μου.

Ὁ Βεζύρης, ποὺ εἶχε καλὸ μερίδιο ἀπὸ τὰ σουλτανικά μοιράσματα, τὸν ἐπροσκόνησε κι' ἔφυγε τρέμοντας, χωρὶς μιλιὰ.

Πηγαίνοντας νὰ κἀνῃ τὴ διαταγὴ τοῦ Ἀφέντη του, εἰδοποίησε κίονας ἐκείνους ποὺ εἶχαν καθήσει στὸ σουλτανικό τραπέζι, τί τοὺς ἐπερμενε. Ἔτσι, κανένας τοὺς δὲν ἐθύμισε ποτέ στὸ Σουλτάνο τί τοῦ εἶχε χαρίσει, κι' οἱ κρεμάλες ποὺ στηθήκανε γι' αὐτοὺς, ἐμειναν ἀχρείαστες.

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΣΕ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΝΙΟΒΗΣ

Σὲ πέτρα ἡ θεϊκὴ Ὅρη
τὴν εἶχε μεταβάλει
Μὰ ἡ Τέχνη τὴ ζωντάνεψε
Ἀπὸ μιὰ πέτρα κἀλι.

ΚΩΝΣΤ. Π. ΣΚΟΚΟΣ

Η ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΚΟΥΚΛΑ
ΔΙΔΑΧΘΕΣΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Καίτη
Νίτσα

Καίτη, στή μιὰν ἄκρη της σκη-
νῆς κρύβει τὴν κούκλα της. Μονο-
λογεῖ.— Ὅθ τὴν κρύψω ἐδῶ δὰ και
θὰ πὼ στὴ Νίτσα: Ἄν ξέρεις τί μοῦ
χάρισε ὁ Μπαμπᾶς;

Νίτσα, μπαίνει στὴ σκηνή, ἀπ' τὴν ἀντίθετη ἄκρη, τὴ στιγμή ποὺ ἡ
Καίτη κρύβει τὴν κούκλα της. Μο-
νολογεῖ.— Ὅθ τὴν κρύψω ἐδῶ και θὰ
πὼ στὴν Καίτη: Ἄν ξέρεις τί μοῦ
χάρισε ὁ Μπαμπᾶς;

Καίτη, βλέπει ξαφνικά τὴ Νίτσα.
— Μπᾶ! Ἐδῶ εἶσαι;

Νίτσα, ξαφνιάζεται.— Μπᾶ! Ἐδῶ
εἶσαι;

Καίτη.— Τί ἔκανες ἐκεῖ;

Νίτσα.— Τί ἔκανες ἐκεῖ;

Καίτη.— Ἐγὼ; Ἴτιποτα.

Νίτσα.— Καὶ ἐγὼ τί-
ποτα.

Καίτη, πλησιάζει τὴ
Νίτσα.— Ἄν τὸ βρεῖς τί
μοῦ ἔφερε ὁ Μπαμπᾶς ἀπ'
τὸ ταξίδι.

Νίτσα, πλησιάζει τὴν
Καίτη.— Ἄν τὸ βρεῖς τί
μοῦ ἔφερε ὁ Μπαμπᾶς ἀπ'
τὸ ταξίδι.

Καίτη, Νίτσα, ἡ κάθε
μιὰ σιρῆει τὸ κεφάλι της
ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος και μο-
νολογεῖ ἀνυχρόνως μὲ τὴν
ἄλλη.— Ἄη! τί ἔκανα!
Ἄφρο ὁ Μπαμπᾶς μου πῆ-
γε ταξίδι μὲ τὸν Μπαμπᾶ
της στὸ ἴδιο μέρος και
ἤρθαν τὴν ἴδια μέρα, θὰ
ξέρει ὁ Μπαμπᾶς μου τί
τῆς ἀγόρασε ὁ Μπαμπᾶς
της. Ἄη! Τί ἔκανα νὰ
μὴ τὸν ρωτήσω, ἄη! (Στε-
κονται ἀντιμέτωπες, ἡ κά-
θε μιὰ στενοχωρημένη.
Συλλογίζονται).

Καίτη, μὲ λύπη.— Ἄη!
Δὲν μπορῶ νὰ βρῶ τί σοῦ
ἔφερε ὁ Μπαμπᾶς σου...

Νίτσα, μὲ λύπη.— Ἄη!
Δὲν μπορῶ νὰ βρῶ τί σοῦ
ἔφερε ὁ μπαμπᾶς σου...

Καίτη, θριαμβευτικά.
— Ἐμένα μοῦ ἔφερε μιὰ
κουκλίτσα.

Νίτσα, θριαμβευτικά.
— Καὶ μένα μοῦ ἔφερε
μιὰ κουκλίτσα.

Καίτη.— Ἐμένα ὄχι
κουκλίτσα (μὲ χειρονομία)
Κούκλα!

Νίτσα.— Καὶ μένα ὄχι κουκλίτσα,
(μὲ χειρονομία). Κούκλα.

Καίτη.— Μὰ ὄχι μιὰ συνειθισμέ-
νη κούκλα.

Νίτσα.— Καὶ μένα ὄχι μιὰ συνει-
θισμένη κούκλα.

Καίτη.— Ἡ δική μου ἔχει ξανθὰ
μαλλιά, σὰν ἀληθινά.

Νίτσα.— Ἡ δική μου ἔχει ξανθὰ
μαλλιά, σωστὰ ἀληθινά.

Καίτη, κάπως στενοχωρημένη.
Μὲ ἀπόφραση.— Ἐμένα κάτι μάτια
μεγάλα γαλανὰ, ποὺ κλείνουν και ἀ-
νοίγουν.

Νίτσα.— Καὶ μένα κάτι μάτια
μεγάλα γαλανὰ ποὺ κλείνουν και ἀ-
νοίγουν και πάλι κλείνουν και πάλι
ἀνοίγουν.

Καίτη.— Ἐμένα ἕνα στοματάκι
(μικρὴ παύση) μὲ δοντάκια και
γλωσσοίτσα.

Νίτσα.— Ἐμένα ἕνα στοματάκι
μὲ δοντάκια και γλωσσοίτσα και μύ-
λιστα μασσάει.

Καίτη, στενοχωριέται.— Ἐμένα
κάτι χεράκια μὲ βραχιολάκια και
γαντάκια. Κάτι χεράκια ποὺ πιά-
νουνε.

Νίτσα, θριαμβευτικά.— Ἐμένα
κάτι ποδαράκια μὲ καλτσάκια και
παπουτσιάκια. Κάτι ποδαράκια ποὺ
περπατᾶν και τρέχουνε.

Καίτη, ἀναστενάζει.— Ἐμένα φο-
ράει ἕνα φουστάνι (συλλογίζεται) ἕνα
φουστάνι... θυμάσαι στὸ βιβλίο μας,
στὸ παραμῦθι ποὺ ἡ βασιλοπούλα ἔ-
χει ἕνα φουστάνι τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἄ-
στρα; Ἐ! Τέτοιο φουστάνι ἔχει ἡ
κούκλα μου.

Νίτσα.— Θυμάσαι ἡ βασιλοπούλα
ποὺ ἔχει κι' ἕνα ἄλλο φουστάνι, τὴ γῆ
μὲ τὰ λουλούδια; Τέτοιο φουστάνι
ἔχει ἡ κούκλα μου.

Καίτη, σιταναχωριέται. Μικρὴ
παύση. Ξαφνικά.— Ἐμένα κοιμάται.

Νίτσα.— Ἐμένα κοιμάται, βλέπει
ὄνειρα και ἔπειτα μοῦ τὰ λέει.

Καίτη, μὲ θανμασμό.— Ἀλήθεια!
(Ἄσφά). Γιὰ δεῖξέ μου
τὴν, σὲ παρακαλῶ.

Νίτσα.— Ὅθ μοῦ δεῖ-
ξῃς και σὸ τὴ δική σου;

Καίτη.— Ὅθ σοῦ τὴ
δεῖξω.

Νίτσα.— Ἐ! Τότε και
γὼ θὰ σοῦ τὴ δεῖξω.

(Τρέχει ἡ Καίτη στὴ
μιὰν ἄκρη τῆς σκηνῆς. Ἡ
Νίτσα τρέχει στὴν ἄλλη.
Ἡ κάθε μιὰ παίρνει τὴν
κούκλα της).

Καίτη, κρατᾶ τὴν κού-
κλα σὰ χέρια, τὴν κοιτά-
ζει. Μὲ ἀπογοήτευση.—
Ἄχ! Δὲν εἶναι ὅπως τὴν
ἔλεγα.

Νίτσα, κρατᾶ τὴν κού-
κλα σὰ χέρια, τὴν κοιτά-
ζει. Μὲ ἀπογοήτευση.—
Ἄχ! Δὲν εἶναι ὅπως τὴν
ἔλεγα.

Καίτη, κρύβει τὴν κού-
κλα και βιάζει πρὸς τὸ
μέρος τῆς Νίτσας.

Νίτσα, κρύβει τὴν κού-
κλα και βιάζει πρὸς τὸ
μέρος τῆς Καίτης.

Καίτη.— Ἄχ! Καθμέ-
νη Νίτσα.

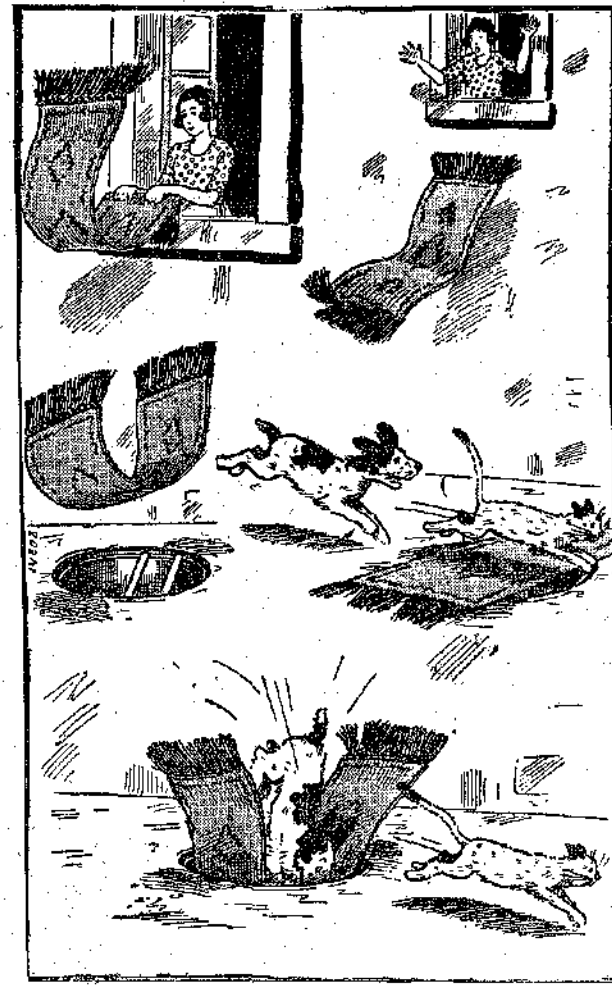
Νίτσα.— Ἄχ! Καθμέ-
νη Καίτη.

Καίτη.— Δὲν εἶναι ἡ
κουκλίτσα μου ὅπως τὴν
ἔλεγα.

Νίτσα.— Δὲν εἶναι ἡ
κουκλίτσα μου ὅπως τὴν
ἔλεγα.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)
ἹΡΣΙΜ

ΤΟ ΧΑΛΙ ΚΙ' Η ΤΡΥΠΑ

Ἡ σειρά τῶν εἰκόνων δεῖχνει πὼς τὴν ἔλαθε ὁ σκύλος ποὺ κυνηγοῦσε τὴ γάτα, γιὰ νὰ γλυτώσῃ αὐτὴ ὡς ἐκ θαύματος.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΓΙΑ ΚΥΚΛΑΜΙΝΑ

Τώρα το φθινόπωρο με τις δροσιές και τις νοσταλγίες, ζοχονται και τα κυκλάμινα, δειλά, χαριτωμένα. Γοητευμένη και γώ απ' την ομορφιά τους ξεκίνησα κάποιο πρωί για τό δάσος, να τα καταρνώσω και να κόψω μερικά για στολίδια στις φωτεινές κάμαρες του σπιτιού. Ήταν πολύ νωρίς ακόμη οι πρωταγλιαχτίδες μόλις είχαν προφθάσει να στείλουν το χέδι τους στην πλάση και γώ προχωρήσα στον έρημο δρόμο αναπνέοντας μ' αγάλλισον τον καθαρό αέρα. Σε λίγο πήρα ένα μονοπάτι και μπήκα στο δάσος. Τα πεύκα ύστερα απ' τη χροσινή βροχόλαξη ήταν όλο ζωή και φως με φυλλωσιές στιλπνές, καταπράσινες, με τραγουδιές γλυκόφωνους. Σάν προχώρησα άρκετά ανακάλυψα τα πρώτα κυκλάμινα. Στή ρίζα κάποιου γερικού κορμού μέσα στα χορτάρια ξεπρόβαλαν τα άνοιχτά μωβ κεφαλάκια τους με τα λευκά πέταλα και τις σκούρες πινελιές στην άκρη. Πιο πέρα βρήκα και άλλα με χρώματα πιο ζωηρά, πιο έντονα, ανάμεσα σε άσπρα αγλάθια. Θύμιζαν την άγνη καλωσύνη που φαίνεται πιο μεγάλη, πιο λαμπρή σάν ύψωνται με την κακία γύρω της. Μάξιστα άρκετά και πριν πάρω το δρόμο του γυρισμού κάθησα στη σκιά ενός πεύκου σ' ένα μικρό ύψωμα για να βλέπω την όμορφη προινή εικόνα της έξοχης. Μπροστά μου άπλωνόταν το δάσος γελαστό και όλοφωτο, πιο κάτω τα σπινάκια του χοριού μισοκαρμυμένα στα φουντωτά δέντρα και ακόμη πιο μακριά η θάλασσα άπέραντη, γαλήνια, βαθυγάλαξη, όργωμένη απ' ένα λευκό κόττερο μ' ολόνοιχτα πανιά.

Ήταν τόσο διάφανη η άμφοσφαιρα που κά το μακρινά βουνά διέγραφαν έντονα τις μενεξελιές καρπύλες τους σάν άνεφelo δάξοντα. Όλη η φύση γύρω μου ήταν γεμάτη από τόση απλή και δροσερή ομορφιά που γιά μια στιγμή λυπήθηκα τη γοήγορη αναχώρηση γιά την πόλη. Μά μόνο μια στιγμή... Θυμήθηκα τη σκοτεινιά που θα άκολουθήσει την τωρινή λακιάδα, τον αέρα, τα ξερά φύλλα, το θλιβερό μαρμαρό. Και σκέφτηκα πως και η φύση θα δουλέψει κρυφά το χειμώνα για να παρουσιάσει άργότερα πρασινισμένη και άγνηρη. Έτσι και γώ θα πρέπει να δουλέψω σάν άγρο της παιδείας για ν' άπολάβω την άνοιξη έλευθερη όλη τη φαιδρότητα της φύσης.

Σημάθηκα για να φύγω. Μά πριν ξεκινήσω έδριξα ένα βλέμμα σ' όλη την χαρούμενη εικόνα της ησυχίας έξοχης, ανάπνευσα βαθειά τον μυρωμένο δυνατό αέρα, αναζωογονήθηκα και πήρα το δρόμο εύθυμη, γεμάτη όρεξη για τη μελέτη, με συντροφιά τα λευκά γλυκόχρωμα κυκλάμινα.

Άγνη Καράδι [Α]

ΟΙ ΠΥΡΓΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Πήρα κι' εγώ σήμερα τα τραπουλόχαρτα να φτιάξω ένα πύργο, ένα μεγάλο πύργο, όπως έφτιανα στα παιδικά μου χρόνια.

Θέλησα να ξαναγίνω λίγο το μικρό κι' άμείριμο παιδί που ήμουν τότε. Κι' άρχισα να φτιάχνω τον πύργο με σταθερό χέρι και τον έβλεπα να ψηλώνει διαρκώς.

Έννοιαθα βλέποντάς τον μια παιδικάστικη, μια άνεικωση χαρά να γεμίζει τα στήθη μου. Κι' όσο ψηλώνει ο πύργος τόσο μεγαλύτερη και η χαρά μου.

Μά, άξίζει ένας πύργος με τραπουλόχαρτα να δίνω τόση χαρά;

Δέν ξέρω.

Εγώ όμως αισθάνομαι χαρά για κάθε δικό μου δημιούργημα, όσοδήποτε μικρό κι' άνάξιο.

Σαφνικά, ένα χαλασμένο τραπουλόχαρτο στάθηκε άρκετά για να σωριαστεί ο πύργος κάτω.

Λυπήθηκα όπως θα λυπόταν κι' ένα μικρό παιδί.

Γιατί να βάλω το χαλασμένο τραπουλόχαρτο;

Ο πύργος δέν θα είχε πύλα και γύσος θα ψηλώνει ακόμη.

Κοίταξα τα σκόρπια «ξερπία» του πύργου μου και μια σκέψη γεννήθηκε στο μυαλό μου.

Ναι, είναι το ίδιο και στη ζωή. Όλος ο κόσμος χιτζει πύργους. Αντί για τραπουλόχαρτα έχει την έργασία, την ύπομονή, την έπιμονή.

Πολλοί βάλουν και κάποιο χαλασμένο τραπουλόχαρτο και τότε ο πύργος τους σωριάζεται όσος ο δικός μου.

Έφτιασα μια κακή πράξη, μια «στραβοτιμονιά» για να χρεμάσω όλο το οικοδόμημα που είχαν φτιάξει.

Και λένε τότε σάν και μένα:

«Γιατί να το κάνω αυτό;»

Κι' αν έχουν κι' άλλα καλά τραπουλόχαρτα, άλλα γερά και ήθικα έρόδια για τη ζωή, τότε ξαναρχίζουν πάλι τον πύργο.

Ο πύργος ψηλώνει τότε...

Κι' ο κόσμος εξακολουθεί να φτιάχνει πύργους...

Όλυμπιονίκης [Α]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Έρωτούν τον Γιαννάκη.
— Γιαννάκη, ή γιαγιά είναι σπία;
— Όχι.
— Που είναι;
— Στο Ναύπλιο.
— Και πότε έφυγε;
— Όταν ήρθε ο Γιώργης ο σωφέρ να την πάρει.
(γεγονός) Βασίλειος Βουλγαροκτόνος

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1936

Κατά τον κανονισμό, στο Διαγωνισμό των Εύσημων λαβαίνουμε μέρος κι' αναφέρονται στ' Αποτελέσματα μόνο όσοι έχουν στείλει, έντός της προθεσμίας, τη σχετική Σημείωση. Το 1936 — δηλαδή από 1 Δεκεμβρίου 1935 έως 30 Νοεμβρίου 1936 — πήραν Εύσημα στους Διαγωνισμούς μου έπάνω από 300. Απ' αυτούς πόσοι μου έστειλαν Σημείωση; Μόνον 91. Οι λοιποί το θεώρησαν ίσως περιττό, επειδή ο άριθμός των Εύσημων τους δέν θα τους έδινε δικαίωμα παρά σ' έναν Έπαινο ή Εύφημο Μνεία. Άλλά το περιεργό είναι πού δέν έστειλαν και μερικοί με μεγάλο άριθμό, πού μπορούσαν να πάρουν και Βραβείο. Έ, γι' αυτούς—πού είναι πέντε, το Παιραγιάνι, ή Σπίθα, ή Βραϊλιάνη, ή Πιπιάτση, ή Αετός και το Παναχαϊκό—πρέπει να κάμω έξαιρηση, γιατί μπορεί να έστειλαν Σημείωση και να χέθηκα. Έτσι, στα κατωτέρω Αποτελέσματα, άναφέρω, από τους 300, μόνο εκείνους πού έχω στα χέρια μου Σημείωσή τους. Κι' από τους άλλους, εκείνους μόνο πού έχουν από [100 Ε] κι' άπάνω, κι' δε μ'ήν έλαβα Σημείωσή τους.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αϊώνιος Θράλλος (έλαβε, με τα δύο του ψευδώνυμα, Εύσημα έν 0λφ 188).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πιραιωτάκι, 140. — Πρώμαχος της Έλευθερίας, 123.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σαρωνιάδων, με τρία ψευδώνυμα, 117. — Σπίθα, 110. — Βραϊλιάνη, 109.

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: Ίπτάμενος Αετός, 105, Παναχαϊκόν 105, Γκάλικ 102, Μαργαρίτα 85 (και 8χι 288 όσος γράφει στη Σημείωσή της προσθέτοντας και τ' Εύσημα πού πήρε στα δύο προηγούμενά έτη), Πιπιαίος 79.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: Στέφανος της Δόξης 43.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ηλέκτρα 10.

Γενικές Στατιστικές των Εύσημων του 1936, πού πολύ μ' έβοήθησαν στην έξαγωγή των Αποτελεσμάτων, μου έστειλαν οι έξης: Γκάλικ, Δευκοπυργιάτης, Πρώμαχος της Έλευθερίας, Ζίφουνας, Πιπιαίος, Αδασμένο Ακρωτήρι, Μικρός Σπουδαστής και Σαρωνιάδων. Απονέμο άπό [20 Ε] σάν καθένει, και [25 Ε] σάν Γκάλικ πού έστειλε την τελειότερη. Και του χρόνου!

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΗΠΛΑΣΗΣ

Αθήνα, 42 όδος Εδριπίδου την 19 Οκτωβρίου 1937

Ο Ραδιοφωνικός Σταθμός του Μπαρ της Ιταλίας, συνεργάζομενος με τη «Διάπλαση», διοργάνωσε διαεβδομαδιαίες ειδικές εκπομπές για τα Έλληνοπούλα, τόσο του Έσωτερικού όσο και των Έλληνικών παροικιών του Έξωτερικού ως έξης: Κάθε Σάββατο, ώρα (Αθηνών) 9 έως 9, 20 μ. μ. πρόγραμμα για μικρότερα παιδιά. Και κάθε Πέμπτη, την ίδια ώρα (9 έως 9, 20') πρόγραμμα για μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται και παντοίοι παιδικοί Διαγωνισμοί.

ΣΤΟ μαθετόμενο φυλλάδιο, πρώτο του Νοεμβρίου, πού θα είναι και δωδεκάσλιδο, θα δημοσιευθούν τα Νέα του 1936 κι' η Πρόσκλησή μου για την άνακώση της συνδρομής. Αυτό, έννοείται, δέν έμποδίζει όσους θέλουν να την άνακώσουν κι' από τώρα—όπως πολλοί το έχουν κάνει—γιατί οι όροι μένουν οι ίδιοι.

Όταν θα διαβάτε το φυλλάδιο τούτο, θα έχω δοθεί στο θέατρο Μαρτίνας Κοτοπούλη ή πανηγυρική παράσταση της «Στέλλας Βιολάντη» για τα Πεννητάχρονα του Ξενοπούλου, και θα γράψω γι' αυτήν στο έρχόμενο. Άλλ' οι παραστάσεις του όρκου έργου, με τη θαυμάσια μουσική του Καλομοίρη, εξακολουθούν, γίνονται κι' απογευματινές, όστε οι μεγαλύτεροι από όσες μπορούν να πάνε να το άπολαύσουν.

Μεγάλη Έλλάς, συμμερίζομαι άπόλυτα τις ιδέες σου για τη ζωή και το έργο του Σουκοτήρη κι' έννοω όλη τη θλίψη πού σου έπροέβησε ή πρόσρη του άπόλωλου. Από τώρα σου γράμμα μου έπρεσ ιδιαίτερα ή παρατήρησή σου πως τη μεγάλη ζωή δέν την κένουν τα χρόνια και με σύντομη, δολιγόχρονη ζωή, μπορεί να είναι τόσο γεμάτη, τόσο παραγωγική, όσο δέν είναι και μια έκατόχρονη.

Έπρεξ, Αδασμένο Ακρωτήρι, πόσα μεγάλα γράμματα σου έχω σήμερα μπροστά μου; Ένα εξασέλιδο από 29 Σεπτεμβρίου, δυο τετρασέλιδα από 10 και 15 Οκτωβρίου, κι' ένα δισέλιδο από 6 του ίδιου μηνός. Τα όλον τέσσερα, πού κάνωσιν 16 μεγάλες σελίδες. Όστε να τα διαβάσω, βλέπεις, δέν προφταίνω, και γι' αυτό μαζεύονται, όστε να μ'ήν ξέρω σ' ποιά να σου πρωτοαπαντήσω. Άλλά και σ' θα έσοδός περισσότερο καιρό απ' δυο πρέπει για να μου γράψω τόσο πολλά. Και καλά το καλοκαίρι: μά τώρα πού άρχισαν τα μαθήματα; . . . Ά, όχι! ή κατάχρηση σε κάθε τι βλέπει. Δέν θα μου γράψης παρά μια φορά την εβδομάδα κι' από ένα γράμμα μάλλον σύντομο. Έτσι θα μπορεί κι' εγώ να σου άπαντώ, αν 8χι σ' όλα, τουλάχιστο στα μισά. Και κάτι άλλο: Έλαβα τελευταία κι' ένα πλήθος από Συλλογές σου Πνευματικών Άσκήσεων. Φτάνει πιά, είναι σ' παρακμή. Δέν θα μου στείλεις άλλες ός το τέλος της Α' Έξαμήνου τουλάχιστο του 1938. Άς είναι, πρέπει τώρα να επαινώσω και τη μεγάλη σου εργατικότητα. Είναι κάτι σπάνιο, πραγματικό.

Κι' επειδή ο λόγος για τις Άσκήσεις, θα ήθελα να μη μου στείλεις τώρα και κανένα άλλο φυλλάδιο. Έπαιτα σκοπεύω να τροποποίησω λιγάκι τους όρους. Αντί δηλαδή να μου στέλνεις όσες Άσκήσεις κάνατε κι' όταν θέλατε—όπως τώρα πού άλλοι μου στέλνουν από μια Άσκηση κάθε τόσο, κι'

Άλλοι από δέκα. . . Συλλογές!—θα ός, όσων πάλι μια μεγάλη προθεσμία για να κάμεις και να μου στείλεις μια συλλογή—μια μόνο—από 25-30 Άσκήσεις. Όστε κάμεις σ' όπ' και περιμένετε τη σχετική προκήρυξη.

Πατέ, Διπρόσωπη, δέν θα έρχομαι στο καλάθι ένα γράμμα επειδή θα ήταν μικρό, σύντομο. Τα γράμματα δέν κρίνονται από την έκτασή τους. Την ίδια «διάθεση» φανερώνει και το μεγάλο και το μικρό. Έκτός απ' αυτό, πολλές φορές ένα μικρό γράμμα είναι πιο ζουμερό από ένα μεγάλο, και δέλει έκτενέστερη άπάντηση, γιατί άνακναι ένα ζήτημα ή ρωτή για μια άπορία.

Ναι, Χωτροκέφαλε, με παραμέλησες το καλοκαίρι, αλλά έλιπώ να μη με παραμέλησες τώρα το χειμώνα. Ή θα είναι τα μαθήματα; . . . Όχι, για τα κομμάτια πού δημοσιεύονται στη Σέλλα Συνεργασίας δέν δίνω Εύσημα και γι' αυτό δέν σημαίνουν. Όστε κανένας δέν παίρνει χωρίς να τα ξέρη. Όσοι παίρνουν τα Έσομα, γιατί τα βλέπουν σημαμένα σ' Άποτελέσματα κάθε Διαγωνισμού, κι' αυτά καταγράφουν στη Σημείωση πού πρέπει να μου στείλουν στο τέλος του χρόνου. Έυχαριστώ και περιμένω τους δυο νέους συνδρομητές.

Έκαμεις πολύ καλά, Χρυσόθεμι, πού δέν άπελιπίθηκας παρά μου έσάνγραψες. Και να, πού σήμερα παίρνω το γράμμα σου πριν έξαναγίθει ο χώρος και μπορώ να σου άπαντήσω. Ναι, από τις 10 Άσκήσεις πού μου έστειλες δημοσιεύθηκαν ός τώρα οι δυο, γιατί δυο φορές ήρθε ή σειρά της Συλλογής σου και, ός το τέλος του χρόνου, μπορεί να έαναρθή άλλη μια. Οι άλλοι, πού τους έχουν δημοσιευθεί ός τώρα και 5, και 10, και περασάστρες, έχουν στείλει κατά καιρούς πολλές Συλλογές, και φυσικά ή σειρά τους έρχεται συχνότερα από εκείνων πού έχουν στείλει μόνο μια φορά. Σού έστειλα 5 τετράδια στη διεύθυνση πού μου έδωσες.

Αυτό λοιπόν ήταν, Παρθένε του Βορίπου; Ά, μά είχες δικαίω να λές πως θα έκπληρωνόταν το δυερό της ζωής σου. Τώρα επένωχες στις εξετάσεις, μπήκες στη Σχολή, και σε λίγα χρόνια θα είσαι άξιωματικός. Σε συχαίρω απ' την καρδιά μου, νες μου Έβελπι, και σου εύχομαι καθ' εύδοκμήσση στο λαμπρό στάδιο σου. Θα χαρώ πολύ να σε ίδω. Ο κ. Φαίδων σ' εύχαριστεί για την εύσπλαρχή σου.

Χαίρω, Μισέτευ, πού δέν σε άπογοήτευσε ή άπόρριψη πού κομμάτιού σου και πού στέλνεις τώρα άλλο. Θα το διαβάσω με τη σειρά του και θα σου πώ, δέν πειράζει πού έχωσες την κόλλα σε δυο, όστε πού έβαλες τη σημείωση στο τέλος. Το μόνο πού θα σου παρατηρήσω—για να ξέρης—είναι πού έγραψες το κομμάτι σου σε πένθος χαρτί. Όταν έχομε πένθος, τα γράμματα μας, οι κάρτες μας, τα μπιλίσια μας, πρέπει να έχουν μαύρο περιθώριο. Όχι όμως και το χαρτί όπου γράφομε ένα λογοτεχνικό κομμάτι μας ή ένα έγγραφο—μια άναφορά, ένα πιστοποιητικό, μια αίτηση κτλ. όσος δέν ταίριαζει όστε στα τετράδιά μας ή στο χαρτί πού γράφομε τις εκθέσεις του σχολείου. Άς το έχουν διπ' έφη τους έλοι όσοι πένθουν. Γιατί πολλοί μου γράφουν τα κομμάτια τους ή τις άπαντήσεις τους σε Διαγωνισμούς σε πένθος χαρτί, πού είναι μόνο για τα γράμματα τους.

Είσαι δικαιολογημένη, Ολιμένη Μελωδία, και δέν θα σε μαλώσω. Ναι, τα μαθήματα της Ε' είναι άρκετά δύσκολα, αλλά δέν είναι καλό να αποδέλεις μόνο σ' ένα λαν καλός. Πάντα πρέπει να σκο-

πύη κανείς μακρότερα και . . . όπου φτάσει. Έτσι και σ' ό, λές τώρα πως θα πάρες άριστα, για να είναι βέβαια τουλάχιστο το λαν καλός. Και να προσέχη την όρθογραφία σου. Κάνατε μερικά λάθη, από άπροσεξία βέβαια, πού δέν επιτρέπονται.

Έλαβα, Αρλεζιάνη, και το τελευταίο γραμματάκι σου από την έξοχη. Με γαί τόρα και καλή πρόοδο στο Ολοκροσάτο. Θα μου γράψης κι' από εκεί; έλιπώ να σου το επαναφέρω. Μην άναπονηής για τα κομμάτια σου, θα τα διαβάσω με τη σειρά τους. Χαιρετισμούς από τον κ. Φαίδωνα.

Η άγάπη σου στα γράμματα, Μελαχροινό Ναυτάκι, ός σου δίνω όδνακι κι' ός σε παρηγορή για τή στήρηση του σπιτιού σου και των δικών σου. Τώρα βέβαια θα είσαι στην Άμφισσα και περιμένω να μου γράψης από εκεί. Καλή πρόοδο και στην Ε' τάξη.

Τα έλαβα όλα, Βασίλειε Βουλγαροκτόνε, και περιμένω δυο μου όπόσους. Ή ταπειλιά βέβαια θα σου πέρασε και, μαζί μ' αυτήν, το κακό της παιδείας ή «ναβλημικότης». . . Το Πένιαθλο θα προκηρυχθή σε κάποιο από τα φυλλάδια του Νοεμβρίου.

Ναι, Δορολάι, ή δική σας ζωή άλλόζει. Άλλα το καλοκαίρι με τις διακοπές, άλλα το χειμώνα με τή σχολαία. Ή δική μου είναι πάντα ή ίδια. Γι' αυτό χειμώνακαλοκαίρι λαβαίνετε καθ' εβδομάδα το φυλλάδιό μου. Και χειμώνακαλοκαίρι περιέτε να μου γράφετε και νάχεται την άπάντησή μου στην Άλληλογραφία, πού τόσο ός άνακναι. . . χειμώνακαλοκαίρι. . .

Χαίρω πολύ, Έύφη Καλλιθέα, για δλ' αυτά τα εύχαρίστια πού μου γράφετε—την βίετα σου, τους λαμπρούς βαθμούς σου, την καλοκαρινή σου ζωή και τα όρατα σου διαβάσματα. . . Ώ, κι' εγώ δέν πιστεύω να σου φανούν δύσκολα τα μαθήματα της Ε' όστε να σε άπασχολούν τόσο πού να μη μπορείς να μου γράφες κάπουκάπου. Ναι, είδες τί σχολαστική γλώσσα γράφανε κείνο τον καιρό;

Άντε Κόκκα, εύχαριστώ πολύ για τη γενναία υπεράσπιση. Άλλά ή περιφρόνηση θα ήταν ή καλύτερη άπάντηση σ' ένα δημοσιεύματα αυτό του περιοδικού έναντίον μου. Έπειδή ο καλός άνθρωπος πού το διαβύνει τώρα, π' έχει με τον κ. Ξενοπούλο—κι' άπό διαβάσεως του όρκου του εκείνο, έφραξε για ποιους ταπεινούς λόγους—τα έβαλε και με μένα. Έφροντας πως ο κ. Ξ. συνδέεται μαζί μου και σ' άσυγγής και σ' άν άρχιωντάκης πού μου. Είναι λοιπόν νάντικροσός κανένας πράγματα γραμμένα μόνο από εμπάθεια και για έκδίκηση; Έγώ τουλάχιστο, πού από το γράμμα σου μόνο τα έμαθα, θα τα περσωνήσω. Κι' όχι μόνο δέν θάπαντήσω—και θα μου έφτανε να βάλω εδω το γράμμα σου, τ' έλες τόσο όρατα!—άλλά όστε θα τ' διαβάσω. Όσο για τον κ. Ξενοπούλο, εδύλωσε ήδη πως όσα είχες να π'ή τα είπα και δέν θα σχολογή πιά με τον καλό άνθρωπο.

Παύλι, Κλειώ Σδούγνου, Στέφανε της Δόξης, Ταυρομάχης, Μιναιέλα, Όρεινέ Κερύθρας, Τόμπουλα, Φεγγαρόλουση Βραδυά, Τρύπτα στο Νερό, Κόρη Οπλιγνατώ, Μύρια Φλόρη, Αετανιά, Χαραυγή της Νεόσσης, Μενεξέ, Μερσεντές, Σκυριανόπουλο, Απλή Καρδιά και Τόσι—καλά μου παιδιά, και τα δικά σας όρατότατα γράμματα διάβασα με μεγάλη εύχαρίστηση, έξετάσσα τις παρρηγίες σου, ός εύχαριστώ για τα καλά λόγια και, επειδή δέν έχω ήρω να σε άπαντήσω σήμερα, περιμένω να μου έαναγράφετε.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Κρητικά, κ. (ΠΠ). Καστρινή, κ. (ΒΒ). Ηρακλειώτισσα, κ. (ΑΝ).

ΓΙΑ ΤΟ ΔΩΡΟ ΣΤΟ ΦΑΙΔΩΝΑ 18ο Δελτίο Εισφορών

- Από προηγούμενες εισφορές δρ. 2,517
Σαρπηδών 20
Άριστος 15
Γέλλος, Άγρας 100
Μιχ. Δ. Στανιόπουλος > 100

Τό δλον μέχρι 14 Οκτωβρίου: δρ. 2,752.

Η Διάπλασις άπόζεται τούς φίλους της: 'Ηλέκτραν (έλαθα, περιμένω) Γλαυκόπιδα 'Αθήνην (τό κομμάτι σου, είδες, δημοσιεύθηκε συμμορφώθηκα) Πραξιτέλην (σε συγχαίρω για την έλευσή σου στο Γυμνάσιο έλαίξω να μού γράψης τώρα πιά συχνά' εύχαριστώ για τά καλά λόγια) Εόδωναν (θά είδες πώς άπάντησα στα προηγούμενα γράμματα σου, όποτε δεν είναι κομμάτι ανάγκη να κάμης διακοπή' συνδρομητή στην Αίγυπτο με τέτοιο όνομα δεν έχω, μη μπορεί να είναι άγοραστής θερμότατες εύχαριστίες και για τό δεύτερο ξεσπάθωμα) Δευικήν 'Αραπίναν (οί άπαντήσεις σου δεκτές' περιμένω και τό μεγάλο σου γράμμα) Γιλόθιαν (ναι, πολύν καιρό είχες να γράψης, και πάλι μού γράφεις λίγα, αλλά περιμένω και τά πολλά που θά με άποζημιώσουν με αυτό τό όνομα φυλλάδιο δάν στέλνω ο.β.α στη Μυτιλήνη, ούτε στην 'Αθήνα) Μυστηριώδεις Κατασκόπους (έχει καλώς' ή λέξη αυτή χαρακτηρίζεται ένα πολιτικό κόμμα με αρχές αντιδημοκρατικές' τό ψευδώνυμο που ρωτάτε είναι ελεύθερο) Κοκκινοσκουφίτσαν, Φοίβην κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαθα μετά την 10 Οκτωβρίου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τού 23ου Διαγωνισμού Λόσεων' Αί Λόσεις τού φυλλάδιου τούτου δεκταί μέχρι της 23 Δεκεμβρίου.

564. Δεξιόγρηφος

Μιά κοινή προσοπική - Δέν θά κάμης πολλούς κόπους - Δέντρο καρποφόρο παίρνει,

Και μιά χάρι' άσπιτική, Κεί-νοντά στους Άγιους Τόπους, Στή σιγαρή μικροσία σου φέρνει. Πρώταχες της Έλευθερίας

565. Συλλαβόγρηφος
Τό πρώτο μου έρθο άρσενικό, Μά στην κοινή και θηλυκό Μόριο τέλλο της άρχαίας, Τού σώματος τό τρίτο μέλος, Και τ' όλο άρχαίος βασιλέας. Πού τραγικώτατο είχες τέλος, Άνθος Αύγης

566. Μεταγραμματισμός
Κάθε πόλη, μά μικρή, Πού σχεδόν χαρά τό μοιάζει. Άν άλλάξη τό κεφάλι, Ό καθένας θάποφεί, Τί πρωτεύουσα μεγάλη Άξιαφνά μās παρουσιάζει! Νουκοκρούλα

567. Φαροκόκκαλον
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάντικατασταθόν οι άστερισκοί διά

γραμμάτων όστε νάαγωνάσκωνται ές άρχής: όρος της Έλλάδος, εγγενές αί σθημα, άγριον ζώον, θαλάσσιον ζώον, νήσος τού Αιγαίου, μετεωρολογικόν, Κένταυρος και συσταικόν τού σώματος. Ασία

568. Αίγυπτα
Μπορεί κανένας να μού πη, Χωρίς νάναί κι Έρσέλλος, Ποιά ναι τού τέλους ή άρχή, Ποιά της άρχής τό τέλος; Αθήν

569. Κρυπτογραφικόν
1234142667 = Ρωμαίος αυτοκράτωρ
23467 = Ποταμός τ. Έλλάδος
362565 = Άρχαϊκόν άγαλμα
42667 = Άρχαίος θεός
52867 = Νήσος τού Αιγαίου
6267 = Άρτεμα
7421 = Κράτος της Ασίας
Κερυδαλός τού Ύμντοδ

570-574. Μαρινόν Γράμμα
Τή ανταλλαγή ένός γράμματος εις έκάστην τών κάτωθι λέξεων δι' ένός άλλου, πάντοτε τού αούτο, να σχηματισθούν άνευ άναγραμματισμού άλλαι τόσαι λέξεις:

κέρας, Δυλιά, όλος, τέρμος, άμην, Βαρδάνος Δελλακάρταρης

575. Έλληποσύμφωνον και Πτερωτόν Γράμμα έξ Άηροσιγίδου
Τάροχικά τών κάτωθι ζητούμενων λέξεων άποσελούν έλληποσύμφωνον γνωμικόν τού τύπου:

* * * * *

τού όποιου ζητείται ή άνάγνωσις. Τό δε πρώτον γράμμα της πρώτης, τό δεύτερον της δευτέρας, τό τρίτον της τρίτης και καθέτης, είναι κοινόν εις όλας τάς λέξεις, ήτοι πτερωτόν:

1, Μοδία' 2, Προφήτης' 3, Πατήρ άναφερόμενος μετά της θυγατέρος του εις τό Εόαγγέλιον' 4, Έτερος προφήτης' 5, Όρημικός βασιλεύς' 6, Έτερος μέγας όμηρικός ήρως' 7, Ύγρον άπόσταγμα χρησιμώτατον εις την βιομηχανία' 8, Βασιλόπαις σωθείσα όπό τού Θησεύς άπό τούς έρκαγάς της' 9, Πόλις της Αίγύπτου. Σίφουνας

576. Μικτόν
πς - ειαιε - ηοηλ - ονιευσαι,
Υπολοίαρχος Κρίστιαν

577. Γρίφος
ααααα ας
αα ας ας
Ζαι α α α ας ας ας ας!
τό τό τό ας ας ας
ααααα ας
Λορελάι

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασηήσεων τού φύλλ. 32.
382. Διάπλασις (διά, πλάσις). - 383. Άπεργία (α, περ, γη, α). - 384. Κλέων-λέων. - 385. Ό Θαλής, ή Θάλεια.
386 Ν = η + (Φανή - νή) = φά + (ά - πιστος - άπ) = ΕΥΡΩΤΑΣ Ισοδός = ΗΦΑΙ- ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ ΣΤΟΣ. - 388. 392. Διά τού Φ: τρέφω, φός, φανός, άφρα, άφρός. - 393. ΚΑΛ' ΔΥΝΑΜΙΝ ΕΡΑΕΙΝ (ΚΙ- κέρων, ΆΝνίβας' ΔΕρμα, ΔΡέσδη, Ύ- Δρογόνον, ΝΕραν, Αλας, ΜΝα. Πρω- τον τάροχικά: ΚΑΔΔΥΝΑΜ και κατό- πει τό δεύτερον γράμμα: ΙΝΕΡΑΕΙΝ). - 394. Άβουλος ό νοός, διπλός ό κόπος. - 395. Οέ σν με λιοιδορείς άλλ' ό τόπος (οός, υ με λι, δορ εις α Λιέτ, ύπός).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πολύ λέξεις με άπλά στοι- χεία δρ. 5, τό έλάχιστον τίμημα. Μέραν των 10 λέξεων 30 λεπτά ή λέξι: με παρεια δε στοιχία δρ. 1 και με περπαλία δρ. 1, 50. Ό χωριστός ετίχος δρ. 5. Οι μη συνδρομηταί πληρώνουν τό διπλά. Η προληρωπή είναι άπαραίτητη.

[AZ-734]
Σερπαντίνα, ποιά ή διαθουσίς σου, διά νά ανταποδώσω τετραδικί; Μολοντί άργά! Κατάσκοπος 33

[AZ-735]
Χλεια εύχαριστώ, στους εύχηθέντας για την εισαγωγήν μου στην Εθελπίδιον. Παρθμός Εδρίπου

[AZ-736]
Ράδιο Έλλάς, ό Μάθηος Πειρατής δέν λέγεται Λούη; Δάνος (Διάπλ. ΒΒ- ΒΑΙΟΤΑΤΑ). Τά λαγωνικά σου λάβησαν! ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΟΙ!

[AZ-737]
Χιονισμένο Λανδρόκι, Ζακωνθινόσλα, Στάλλα Βιολάντη, άδικαιολόγητος ό φόβοί σας. Άπλάς άνέβαλα τό ταξίδι για τό χρόνο. Θρησοδαστρία, θώας μου διεθνοί στην Βόλο ή σου γράψω. Γελά- σίνα, περιμένω γράμμα. Σαρπηδών

[AZ-738]
Μέλεκ, Μπετούλ, Νερμίν, Κερμάν, Μουσελέν, Τζεβλάν, Έμείλ, καθώς βλέπειτε ή Κιρκάκη φρασσιολογία εναφ- χίσει. Ασία

[AZ-739]
Πρωτομπαίνοντας στην κίνηση χαιρε- τώμε δλους-ας κι ιδιαιτέρως τόν δια- πλασκόκομο της Κρήτης μας. Κρητικά, Καστρινή, Ηρακλειώτισσα

[AZ-740]
Ριγολέτος = Θάμης Αργυρίου. Για να γίνη γνωστός ό... μάλλον Όλυμπιο- νικής!... Άμφιτρώον = Εφφραϊμογλου. Βάρθερε, Βαρδόνικε, ές... άλλοτε! Κρητικά, Καστρινή, Ηρακλειώτισσα

[AZ-741]
Ανταλλάσσω γραμματόσημα. Ένεντι Α' έλληγικάν διδω ήραία γραμματόση- μα 5λου τού κόπου. Στείλατε: Άντώνιον Κατασκόπουλον, Νικ. Ζωίδου 27, Κομο- τήνη.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879 - 1893) άπό τούς έκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν άκόμη μόνον οι έξης τρεις: 7ος, 14ος, και 18ος. Έκαστος τόμος δρχ. 25, τα- χυδρομικός δέ άποστελλόμενος δρχ. 28, 50 διά τό Έσωτερικόν και δρχ. 40 διά τό Έξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894 - 1936), άπό τούς έκδοθέντας 48 τόμους υπάρχουν οι 42 (διότι ό τού 1918 έχει έξαγλη- θή). Έκ τούτων, οι μέν Τόμοι τών έτών 1894-1928 τιμώνται έκαστος (έκ σελι- δων 416) άρραφος δρ. 80 και ραμμένος δρ. 85. Οι δε Τόμοι τού 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, 1935 και 1936 τιμώνται έκαστος (έκ σελίδων 624) άρ- ραφος δρ. 110 και ραμμένος δρ. 115. Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου προσθεταί εις τάς άνω τιμάς: Διά τό Έσωτερικόν δρχ. 5 ό άρραφος και δρχ. 15 ό ραμμένος, διά δε τό Έξωτερικόν δρχ. 35 αίτε ραμμένος είτε άρραφος.